

пътя зърна и не се плашат през това време от хората.

Селото е в малка падина, пръснато, нечисто, като всяко българско село. Насред мегдана — една пресъхнала чешма, и до нея прострени платна да съхнат. В дъното, бетонен паметник на войник с пушка. Наоколо, през плетищата надничат неподвижни, прашни дървета, и зад тях пусти, буренияли дворове. Хората са из лозята, сам-там се мерне някоя възстара, запретната жена. Един другоселец води за юздата дребно конче с покрита каруца, спира на всеки пет крачки и се провиква:

— Пиперки, пиперки!... Евтини пиперки!...

Мястото, дето се вари ракия, е в един от ъглите на мегдана. Отдалеч още от там се носи особен, топло-кисел мирис. Една схлупена кирпичена колиба, полузаровена в земята, дими, през продънения си покрив, а зад нея изварената каша е образувала червено, тинесто блато.

Вътре в земянката е полутъмно, въздухът — горещ, влажен, наситен със спирт, пушек и дъх на сливи. Казанът с охладителя заема почти цялото помещение. До огнището са струпани тънки дърва.